

RONDJE BILJOEN

Eerste druk oktober 2026

© Copyright 2026 MARCEL VAN ROOSMALEN,
AMSTERDAM

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaargemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever niet toegestaan.

Marcel van Roosmalen

Rondje Biljoen

Een wandeling

Uitgeverij Van Oorschot
Amsterdam

*Voor Wil van Roosmalen, bijna vergeten.
De bomen zijn er nog.*

Na zijn dood kreeg mijn vader een trap na in de vorm van een grafsteen uit China. Ze deden er meer dan een jaar over om zijn naam in marmer te beitelen en de letters met goudverf te vullen.

‘Kan dat niet wat sneller?’ informeerden mijn broer, zus en ik weleens, daarop kwamen ontwijkende en onduidelijke antwoorden. Ik stelde me zo voor dat ze het werk in China nog met de hand deden. Met kinderhandjes waarschijnlijk, want duur was het niet. Toen die steen er op een dag opeens lag, zei mijn moeder dat hij meer glom dan de andere grafstenen. Postuum was mijn vader een uitbinker. We hoefden hem op de begraafplaats nooit te zoeken. Zelfs mijn broer, die een oog mist, vond moeiteloos de weg naar die glimmer bij de heg.

Vier jaar na zijn dood besloot ik dat mijn vader een tweede grafsteen verdiende. Een boek, dat ik verkocht als ‘een monument voor alle vaders die hun

hoofd nooit boven het maaiveld hadden uitgestoken.’

Op een vrijdagavond in 2016 bezocht ik de jaarlijkse borrel van de uitgeverij die het allemaal mogelijk ging maken. Aan die mensen had het in ieder geval niet gelegen. Ze sloten me er zelfs een paar weken op in een werkcel. Behalve dat ik er door een bureau zakte waarop ik was gaan staan om uit het raam te kunnen kijken, gebeurde er weinig in dat hok. De redactrice die me hielp om het meubel weer in elkaar te schroeven was fan van de Japanse schrijver Murakami.

‘Iedere zin danst.’

Ik had mijn netste blouse aangetrokken naar de borrel. Wat eerder niet lukte, gebeurde uitgerekend die avond: ik werd mijn vader. Iedere hap stokbrood onderging ik alsof ik ’m eigenlijk niet verdiende. Ik zag de schrijvers en de mensen van de uitgeverij naar me kijken en wist wat ze dachten: ‘Daar is Marcel van Roosmalen in z’n nieuwe blouse, die krijgt dat boek nooit af.’

Aan een rafelrand van het feest stond een jongen die ik niet kende, maar hij mij wel.

Hij had een boek over ‘de spreeuw’ afgerond.

De spreekw, vertelde hij me nadat ik een sigarettenpeuk tussen duim en wijsvinger over de heg had geschoten, was een meer dan nuttig dier. Zo verzamelde hij sigarettenpeukjes om er zijn nest mee te reinigen. En verder kon de spreekw ook heel behoorlijk een scheidsrechtersfluit imiteren.

‘Ik moest maar weer eens gaan,’ hoorde ik mezelf zeggen. Deden spreekwen dat ook? Dat ze plotseling wegvlogen als ze ergens lekker zaten?

‘Nee,’ zei hij.

Op de fiets naar huis waande ik me een jongetje in een Chinese fabriekshal. De grafsteen waaraan hij werkte had allang af moeten zijn, maar hij glom al wel verschrikkelijk.